5 Νοεμβρίου 2018

Τα ξύλινα κιβώτια των αγνοούμενων ονείρων

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Η 29η Οκτωβρίου είναι μέρα αγνοουμένων στην Κύπρο. Από εκείνη τη μέρα του 1974 σταμάτησαν να επιστρέφουν αιχμάλωτοι από τις τουρκικές φυλακές και ξεκίνησε ο κατάλογος των αγνοουμένων της εισβολής. Ο πιο μικρός αγνοούμενος ήταν μόλις έξι μηνών.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 90, αρχίζουν οι κηδείες αγνοουμένων, κυρίως νέων

18-20 χρονών που κηδεύονται σε ξύλινα κιβώτια με λιγοστά οστά, αρκετές φορές με σημάδια εν ψυχρώ εκτέλεσης και με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα. Το μαρτύριο των αγνοουμένων δεν τέλειωσε με το χαμό τους. Συνεχίστηκε σε γονείς, αδέλφια και παιδιά στο υπόλοιπο της ζωής τους από το τεράστιο κενό της απουσίας του αγαπημένου προσώπου. Πλείστοι έφυγαν νωρίς με την υγεία τους, φυσική ή ψυχική, κλονισμένη και άλλοι κλείστηκαν στον εαυτό τους, έγιναν ράκη και αποτραβήχτηκαν από την κοινωνία.

Τα τελευταία χρόνια αποχαιρετίσαμε το Σωτήρη από την κατεχόμενη Κυθρέα που λογάριαζε να παντρευτεί την αγαπημένη του στο Βουνό της Κερύνειας και αν ο πατέρας της αρνιόταν, ήταν αποφασισμένος να την κλέψει… Αποχαιρετίσαμε το Μιχάλη που βρέθηκε στο Κυπαρισσόβουνο με την μισή καρδιά σε καδένα κρεμασμένη στο λαιμό του άθικτη. Η άλλη μισή έμεινε στην Άννα στην Αθήνα… Με την αδελφή και τους συμμαθητές του, αποχαιρετίσαμε τον λεβεντονιό Άλκη που γύρισε φοιτητής από την Αγγλία εκείνο το καλοκαίρι.

Στην Αγία Βαρβάρα κηδεύτηκαν ταυτοχρόνως δύο νέοι που αγνοούνταν από το 1974. Στην εκκλησία μια ευωδία πλημμύρισε τον χώρο. Μια μαυροντυμένη γυναίκα κρατώντας δύο δέσμες από πλατύφυλλο βασιλικό μπήκε και εναπόθεσε στον καθένα από μια δέσμη.

Η Αθηνά έθαψε τον αδελφό της Γιώργο (του Τάγματος 286), αλλά πάντα παρούσα ιδιαίτερα στις κηδείες συμπολεμιστών του αδελφού της. Στην εκκλησία των Αγίων Πάντων στην Έγκωμη. Στον Άγιο Παντελεήμονα Μακεδονίτισσας. Στον Άγιο Ελευθέριο, Λατσιά. Στον Απόστολο Αντρέα, Λεμεσό. Στην εκκλησία Πέτρου και Παύλου, Πάφο. Χειμώνα καλοκαίρι, η Αθηνά βιώνει κάθε φορά τον χαμό του αδελφού της αμίλητη και αποτραβηγμένη και την στιγμή που το κιβώτιο τίθεται στον τάφο, η Αθηνά πλησιάζει και ψελλίζει από πάνω: «Χαιρετίσματα στον Γιώργο μου».

Στην κηδεία του Κυριάκου τα αδέλφια «διχάστηκαν». Η αδελφή του λαβωμένη με εγκεφαλικό και καρδιακές παθήσεις από την αγωνία αν τον βασάνισαν πριν ξεψυχήσει. Τα αδέλφια δεν ήθελαν πολιτικούς στην κηδεία ενώ άλλα το θεωρούσαν ένδειξη τιμής προς τον ήρωα αδελφό τους. Τελικά, ο μεγάλος αδελφός ξεκαθάρισε: «Είπαμε κανένα και σημαίνει κανένα!» . Έτσι έγινε η κηδεία. Μέρες αργότερα στον τάφο βρέθηκε ένα στεφάνι χωρίς όνομα που έγραφε: «Στον Κυριάκο, που θα συγχωρέσει την απουσία μου».

Ένας κόσμος γύρω μας βιώνει τα πάθη του αποτραβηγμένος από την βουή της κοινωνίας. Την ώρα που άλλοι επιστρέφουν στις χαρές της καθημερινότητας, εκείνοι επιστρέφουν στη μοναξιά τους μετά που άναψαν το καντήλι στον Τύμβο ή

στο νεκροταφείο. Ο ποιητής Μ. Αναγνωστάκης φωνάζει σπαρακτικά.
«Ξέρω: κηρύγματα και ρητορείες πάλι, θα πεις.
Ε ναι λοιπόν! Κηρύγματα και ρητορείες.
Σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις
Να μην τις παίρνει ο άνεμος.»

Πηγή: **sigmalive.com**